

Ya Rabbi!

Kur'ân'ı kalbimin ilkbaharı eyle..."

Hz. Muhammed ^(SAV)

KUR'ÂN'LA YAŞAMAK

Ahmet Bulut

KUR'ÂN'LA YAŞAMAK

Ahmet Bulut

KUR'ÂN'I NİÇİN OKUYALIM?

Kur'ân'ın Anlamıyla Buluşmak

İnsanların bölük bölük İslam'a koştığı,
İslam'ın kemale erdiği ve tamamlandığı,
Resulullah'ın^(sav) ümmetine topluca seslendiği ve;

"Ey insanlar!

Allah'ın bana verdiği görevi hakkıyla yerine getirdim mi?

Allah'ın mesajını size aktarabildim mi?

Size dininizi yaşamada güzel örnek olabildim mi?

Size Rabbinizi tanıtabildim mi?

Sizi şirk bataklığından arındırabildim mi?

Sizi kadınlarınıza karşı yanlış davranışlarınızdan temizleyebildim mi?

Faiz bataklığından kurtarabildim mi?

Kızlarınıza karşı yanlış tutumunuzdan, çocuklarınız arasında ayrımcılık yapmaktan, birbirinize karşı zulmetmekten uzaklaştırabildim mi?" diye sorduğunda hep bir ağızdan:

"Evet, Ya Resulullah. Sen vazifeni en güzel şekilde, Allah'ın emrettiği şekilde yaptın," dediler.

Bunun üzerine:

"Şahit ol Ya Rab! Şahit ol ya Rab! Şahit ol ya Rab," diyerek son bir uyarıda bulundu Efendimiz^(asm):

“Bugün dininiz kemale erdi. Bundan sonra size iki şey bırakıyorum. Benden sonra bu iki şeye sarıldığınız sürece sapıtmayacak ve daha önce düştüğünüz azgınlığa düşmeyeceksiniz. İşte onlar: Allah’ın kitabı ve benim sünnetimdir.”

Son nasihati böyle oldu Efendiler Efendisinin^(asm). Bir daha da ashabıyla bu şekilde topluca buluşma ve söyleşme imkânı olmadı. Ümmetine iki güzel emanet bırakıp, vazifesini en güzel şekilde yaptıktan sonra Rabbine kavuştu. Öyle demişti. “Eğer vazifemi hakkıyla yapabildiysem Sana kavuşmayı isterim ya Rab!”

Ashabı Onu^(asm) adım adım takip ediyordu. Tıpkı Abdullah b. Ömer gibi. Yolda yürürken bile Onun izleri üzere yürüyebilmeyi gaye edinmişlerdi. Dinlendiği yerlerde dinlenir, namaz kıldığı yerlerde namaz kılarlardı. Her halini nefes keserek takip etti ve bizlere de aktardılar; olur ki kendilerinden sonra gelecekler daha iyi anlar ve yaşarlar diye. Onlar da vazifelerini en iyi şekilde yaptılar.

Efendimiz^(sav) her fırsatta ümmetini düşünür, onları kollardı. Onlara bir sıkıntı gelmesi Ona çok ağır gelirdi. Adeta yüreği parçalanacak gibi olurdu. Ve onlarla ilgili bir sıkıntı gönlüne düşerse onlar adına dua eder, Rabbinden ister ve gözyaşlarına boğulurdu. O ümmetini düşünür, ümmeti için yalvarırdı. Hatta “ümmetimden bir kişi cehennemde kalacak olsa bu bana ağır gelir,” derdi.

Rabbimizden:

“Elbette Rabbin (nimetlerini) verecek, sen de hoşnut olacaksın”
(Duha, 5) müjdesini alınca çok sevinmiş,

“Ben de ümmetimden bir kişi cehennemde kalmayıncaya kadar Rabbimden isteyeceğim,” buyurmuştu. Ve yine bize aktarılan bilgilere göre son sözleri:

“Ümmetî, ümmetî” olmuştur. “Ümmetimi istiyorum, ümmetimi istiyorum ya Rab” demiştir.

Ama ümmeti bu nimetin kıymetini bilebilmiş midir?

Haydi, soralım kendi nefislerimize:

Onun bize bıraktığı emanetlere sahip çıkabildik mi?
Kendi menfaatimize olan bu emanetleri koruyabildik mi?
Allah'ın Kitabı ile ilişkimiz ne durumda?
Onun mübarek sözleri hayatımıza yön veriyor mu?
Allah'ın Kitabı'nı okuyor muyuz?
Okuyup hayatımızda uyguluyor muyuz?
Yoksa onu garip mi bıraktık?

İşte burası bizim için hayati bir önem taşıyor. Çünkü yarın, hesap gününde Efendimiz^(sav) ümmetinden şikâyet edecek.

HZ. PEYGAMBERİN^(SAV) ÜMMETİNDEN TEK ŞİKÂYETİ

Peygamber de: "Ya Rabbi! Benim kavmim bu Kur'ân'ı (ve hükümlerini) terk edilmiş bir halde bıraktılar" der. ^(Furkan, 30)

İşte o gün bizi çok seven ve her fırsatta bizim için Rabbinden bağışlanma isteyen Efendimiz^(sav) bizi bir tek konuda Rabbimize şikâyet edecek. Neden? Çünkü biz Onun bize bıraktığı emanete sahip çıkamadık. Emaneti koruyamadık. Bu da bizim için hayati bir önem taşıyordu. İşte bugün çektiğimiz sıkıntıların en büyük sebebi budur. Yarın da hesap gününde Efendimiz^(sav) ile aramızın açılmasına ve bizi Rabbimize şikâyet etmesine sebep olacak en önemli mesele budur.

Bu kitabı yazmamızın sebebi;

Terk ettiğimiz Kur'ân ile yeniden buluşmak, aramızdaki engelleri kaldırmak, yeniden vahyediliyormuş gibi kendimize okuma çalışmalarını başlatmaktır.

Bu çalışmaları yapan kardeşlere sözümüz yok. Sözümüzün asıl muhatabı nefsimizdir. Daha sonrada bizim durumumuzda olan kardeşlerimizdir.

GELİN BİRLİKTE NEFİS MUHASEBESİ YAPALIM

Diyelim ölümcül bir hastalığa yakalandınız. Allah korusun. Sizi tedavi eden doktor size bir reçete yazdı. Siz bu reçeteyi bir bardağa koyup suyunu mu içersiniz? Yoksa onu ezberleyip sabah-akşam şifa niyetine okur musunuz? Ya da altın yaldızlarla yazdırıp duvara mı asarsınız? Yoksa onu besteler, en güzel nağmelerle terennüm mü edersiniz? Bunları yapar da derdinize derman bulamazsanız, siz doktoru mu suçlarsınız, yoksa reçeteyi mi?

Düşünün ki delicesine sevdiğiniz birinden gurbette mektup aldınız. Bu mektubu açmadan, okumadan ne kadar dayanabilirsiniz?

Bir ömür? Bir yıl? Bir ay? Bir hafta? Bir gün?

O bile çok değil mi?

Sevdiğinizden aldığınız bir mektubu açıp okumak için bir gün bile sabredemezken Rabbimizden size gelen mesajın ağzını şunca zaman geçtiği halde hala açmamışsanız, Mevla darılmaz mı?

Her gün namazda onlarca kez tekrarladığınız Fatıha'da Rabbimizin ne dediğinden dahi habersizseniz Kur'ân size kırılmaz mı?

Kur'ân'ın şefaatinin nasıl beklersiniz?

Kur'ân da bizden şikâyetçi olursa halimiz nice olur?

RABBİM BANA NE DİYOR?

Rahmet kaynağı Rabbu'l Alemin'in sana tenezzül buyurup da nüzûl ettiği mesajı, sen Âdemoğlu tenezzül edip de, "Rabbim bana ne diyor, ne demek istiyor?" diye merak dahi etmezsen, bireysel, toplumsal, duygusal, düşünsel, siyasal, ekonomik, hülasa hayatın bütün alanlarıyla ilgili hastalıklarına nasıl ve nereden deva bulursun? Kur'ân eczanesine sahip olduğu halde, binbir hastalığın pençesindeki yatalak bir hastanın bitkisel hayata mahkûm olması, aslında neyin cezasıdır?

Yaratan yarattığını bilmez mi? Elbette bilir. Bizim hastalıklarımızı ve tedavimizin neler olduğunu en iyi bilen Rabbimizdir. Bizi, bizden daha iyi bilen Allah'tır^(cc). Bildiği içindir ki, insanı manevi kir ve paslardan temizleyecek reçeteleri en güzel O^(cc) yazar. Kur'ân işte bu ilahi reçetelerden oluşan şifa hazinesidir.

Vahiy, Mekke'de, Hira dağında bir Ramazan gecesi inmeye başlamıştı. Biz mü'minler vahyin doğum ayı olduğu için Ramazani "ayların sultanı" bilmişizdir. Çünkü o, "sözlerin sultanı" olan vahyin insanoğlunun kararan ufkunu aydınlattığı aydır. Buradan şöyle bir sonuç çıkarabiliriz:

Ramazan sözlerin sultanını getirmeseydi, ayların sultanı olabilir miydi?

KUR'ÂN GÖNLÜMÜZE VE HAYATIMIZA İNMELİ

Vahiy indiği ayı böyle mübarek kılıyorsa, indiği geceyi bin aydan/bir ömürden daha hayırlı kılıyorsa, ey insanoğlu ya Kur'ân senin gönlüne, hayatına, evine, şehrine ve ülkene inerse senin değerini kaç katlar, bunu hiç düşündün mü?

Evet dostlar Kur'ân sadece elimizde ve dilimizde değil, yüreğimizde, aklımızda ve hepsinden öte hayatımızda olmalı. Nefsimize, neslimize ve bütün sevdiklerimize hatırlatıyoruz, Kur'ân ile aramızdaki engelleri kaldıralım istiyoruz.

Kur'ân'ın hayatımızda olması için zaten yüce olan Kur'ân'ı yüceltmeye kalkışmak gibi bir şaşkınlığı bırakmalıyız. Kur'ân'ın bizi yüceltmesi için yapmamız gerekeni yapmalıyız. Hiç olmazsa bundan sonra "Ey Rabbim! Ben, bana gönderdiğin mesajı şimdiye kadar açıp, okuyup, anlamadığım için Senden özür diliyorum" diyerek Kur'ân'a acıkmiş ve susamış olan bu gönlümüzün açlığını ve susuzluğunu gidermeliyiz. Aklımızı ve gönlümüzü Rabbimize teslim etmeliyiz.

Bunu sadece kendimiz için değil, Kur'ân'a muhtaç diğer insanlar ve bu topraklarda mahzun ve mükedder olan imanın geleceği için de yapmalıyız.

Bakin yüce Rabbimiz bizleri nasıl uyarıyor?

"İman edenlerin Allah'ı anma ve hak olarak inen (Kur'ân) a karşı kalplerinin saygıyla yumuşaması zamanı gelmedi mi? (Mü'minler,) sakın bundan önce kendilerine kitap verilip de (onunla alakayı keserek) üzerlerinden uzun zaman geçmiş, kalpleri artık katılaştırmış ve çoğu da (Allah'ın emrinden çıkmış) fasık ümmet gibi olmasınlar!" (Hadid, 16)

Ne güzel dua etmiş Efendimiz^(sav):

"Ya Rabbi! Kur'ân'ı kalbimin ilkbaharı eyle..."

Amiin.

KUR'ÂN'A UYUP UYMADIĞIMIZDAN HESABA ÇEKİLECEĞİZ

"Şüphesiz yok o (Kur'ân), senin için de, ümmetin için de bir öğüttür. İleride (hepiniz, ona uyup uymadığınızdan) sorulacaksınız." (Zuhruf, 44)

Rabbimiz biz kullarına sayamayacağımız kadar çok nimetler vermiş. Hangi nimetini sayabiliriz ki? Bütün nimetleri çok güzel. Ama bizi kendine muhatap kabul edip Kur'ânla şerefliendirme bambaşka bir nimet. Onu okumayı kendisiyle konuşmak olarak kabul ediyor. Okudukça Rabbimizle konuşuyoruz. Onunla sohbet ediyor, dertleşiyoruz. Bize lazım olan her şeyi bir bir anlatmış. Anlayamadıklarımızı bir daha anlatmış. Unuturuz diye tekrar tekrar hatırlatmış vazifelerimizi. Hepsi rahmetinin eseri. Dileseydi sadece Fatıha sûresini gönderir buna göre yaşayın diyebilirdi. Ama böyle yapmadı. Bizlere nasıl yaşayacağımızı uzun uzun anlattı. Bir de bize model olsun diye peygamberlerini gönderdi. Böyle bir Rabbe nasıl teşekkür edilmez ki?

Rabbimize karşı gelirse haddi aşmış, kendimize kötülük etmiş oluruz. Ve sonra bize yardım edecek kimse de bulunmaz. Hatta bizim zannettiğimiz organlarımız bile bizim aleyhimize şahitlik eder. Gözlerimiz baktığını, dilimiz söylediğini, elimiz tuttuğunu, ayağımız yürüdüğünü söylerken derimiz dokunduğuna şahitlik eder. Yaptıklarımıza kendimiz şahitlik edeceğiz.

Rabbimiz bunu şöyle bildiriyor:

“O gün onların ağızlarını (kapatır) mühürleriz; yaptıkları şeyleri elleri bize söyler, ayakları da şahitlik eder.” (Yasin, 65)

“O gün (kıyamette) dilleri, elleri ve ayakları (dünyada) yapmış olduklarına şahitlik edecektir.” (Nur, 24)

“Nihayet oraya geldikleri zaman, (dünyada) yaptıkları şey hakkında kulakları, gözleri ve derileri onların aleyhine şahitlik edecektir. (Onlar) derilerine: “Niçin bizim aleyhimize şahitlik ettiniz?” diyecekler. (Derileri de): “Her şeyi konuşturan Allah, bizi (de) konuşturdu. Sizi ilk defa yaratan da O'dur. (Şimdi de) yine O'na döndürülüyorsunuz.” derler. “Siz (fenalıkları yaparken, halktan utanıp gizleniyordunuz da) kulaklarınız, gözleriniz ve (cinsel) derilerinizin aleyhinize şahitlik yapacağını düşünerek (sakınıp) gizlenmiyordunuz. Aksine yaptıklarınızdan çoğunu Allah'ın bilmeyeceğini sandınız.” (Fussilet, 20-22)

İşte o günde bizler bu kitaba uygun yaşayıp yaşamadığımızdan hesap vereceğiz. O gün hesap görücü olarak Rabbimiz yeter. O her şeyi bildiği halde, bir de şahitler şahitlik edecekler. Rabbimizin bize emanet olarak verdiği organlarımız aleyhimize şahitlik edecek, görevlendirilmiş melekler, bizim üzerinde bulunduğumuz mekânlar o gün yaptıklarımıza ayna olacak. O gün kendimizi seyredeceğiz. Yaptıklarımız bir bir bize gösterilecek. Kendimizden utanacağımız, kaçmak isteyeceğimiz o gün gelmeden önce nefsimizi hesaba çekelim.

Ey nefsim söyle bakalım;

Sabah kalktığında neye göre hareket edeceksin?

Aile halkınla ilişkilerinde ölçün nedir?

Canının istediği gibi mi davranacaksın, yoksa Rabbinin rızasını mı gözeteceksin?

İşine giderken, yolda yürürken yürüyüşündeki ölçünün nasıl olması gerektiğini Kur'ân'dan öğrendin mi?

Orada nasıl yürüyeceğini Rabbin sana öğretti. Bundan haberin var mı?

Haydi, gel Rabbimizin uyarısına bir göz atalım:

"İnsanları (küçümseyip) yanağını bükme/yüz çevirme ve yeryüzünde şımarık yürüme! Çünkü Allah, böbürlenen ve kendisini beğenip övünen hiç kimseyi sevmez. Yürüyüşünde ölçülü (ve kibirsiz) ol, konuşurken sesini de alçak tut. Çünkü seslerin en çirkini elbette eşeklerin sesidir." (Lokman, 18-19)

Yine yolda yürürken, gözüne sahip olman gerektiğini, harama bakmamanı, komşunun evine casusluk yapmamanı Rabbin sana hatırlattı. Bunların farkında mısın? İşte Rabbimizin uyarısı:

"Mü'min erkeklere söyle, gözlerini (harama bakmaktan) sakınsınlar ve mahrem yerlerini (ırzlarını) korusunlar! Bu onlar için daha temiz (bir hareket)tir. Hiç şüphesiz Allah, onların yaptıklarından haberdardır. Mü'min kadınlara da söyle: Gözlerini (harama bakmaktan) sakınsınlar, mahrem yerlerini korusunlar." (Nur, 30-31)

Sen yeryüzünde O'nun halifesisin. Yolda yürürken O'nun adına hareket edersin. Bir haksızlık görürsen hemen müdahale eder, düzeltirsin. Elinle düzeltmeye çalışırsın; buna gücün yetmezse, dilinle müdahale edersin. Buna da gücün yetmediyse bu olumsuzluğu gidermenin çaresini ararsın. Hiç olmazsa bu olumsuz davranışı onaylamadığını kalbinle buğz ederek kendine hatırlatırsın.

O senin böyle olmanı istiyor, sen O'nun halifesi olduğunun farkında mısın?

İşine vardığında, dükkânını açıp işe başlarken besmeleyle işe başlayacaktım. O'nun adı ile başlanmayan bütün işlerin sonu

hüsrandır. Bereketi olmaz, hayrını göremezsin. Buna nefsini alıştırdın mı? İşe besmeleyle başlarsan, gün boyu yapacağın işlerde helali haramı gözetir, kitabına göre yaşarsın. Böyle yapmazsan şeytana uyar, nefsince hareket etmeye başlarsın ki işte bunun sonu hüsrandır. Allah^(cc) bizleri bu duruma düşmekten korusun.

İşte burada yine sormak istiyorum nefsim:

Ey nefsim, teraziyi doğru tartıyor musun?

Malının hatasını söylüyor musun?

Sözün doğru mu?

Sözünde duruyor musun?

Aldatmaktan sakınıyor musun?

Yalan söylemekten ve yalan yere yemin etmekten sakınıyor musun?

Faizden ateşten sakınır gibi sakınıyor musun?

Bunlara dikkat ediyorsan ne mutlu sana. Sen kitabını okuyor ve ona göre yaşıyorsun. Yarın hesaba çekildiğinde hesabın kolay olacaktır. Sen sözünde durdun, halifelik görevini hakkıyla yerine getirdin. Şimdi Rabbinin sana vaat ettikleriyle sevinme vaktidir. Dünyadaki geçici nimetler yerine onların asıllarıyla nimetlenme vaktidir. Rabbin senden razı, sen Rabbinden razı olarak, ebedi âlemde sevdiklerinle, sevinme zamanı gelmiştir. İşte o gün Rabbinin şu emriyle sevinme vaktidir:

“Doğrusu, iman edip de güzel işler yapanlar var ya, onlar için na’îm (bol bol nimet) cennetleri vardır. Orada ebedî olarak kalacaklardır. Allah’ın vaadi mutlaka gerçekleşir. O mutlak galiptir, mutlak hüküm ve hikmet sahibidir.” (Lokman, 8-9)

Bütün bu güzelliklerin üstüne Rabbimizin şu emriyle müjdelenmeye ne dersin?

“Ey (Allah’ın rızasıyla) huzura eren nefis! (Rabbini) hoşnut etmiş ve (sen de Rabbin tarafından) hoşnut edilmiş olarak Rab-

bine dön. Haydi, (iyi) kullarımın içine katıl ve cennetime gir!
(denilir.)” (Fecr, 27-30)

KUR'ÂN BİZE NAZİL OLDU MU?

Ülkemiz genelinde evinde Kur'ân bulunmayan neredeyse yok gibi. Hamdolsun azımsanmayacak kadarında meali de var. Kur'ân'ı düzenli okuyan ve anlamaya çalışan ne kadar diyecek olursanız size vereceğim bilgi hiç de iç açıcı değil maalesef. Neredeyse tamamı... Müslüman olan ülkemiz insanı neden Kur'ân okumaz?

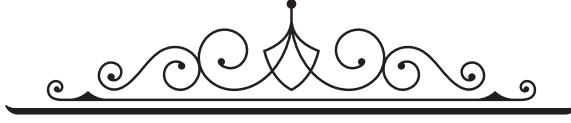
Okuyanlar da Allah Resulü^(sav) ve ashâbı gibi okuyarak onun boyası ile boyanamıyor. Neden?

Kur'ân'dan düzenli istifade edenlerin oranı sadece yüzde 4.9. Hayatına taşıyabilenlerin oranı ne kadardır acaba?

Bugün Kur'ân bizim hayatımıza nazil oldu mu? Ne kadarını yaşayabiliyoruz?

Gelin sizlerle bir özeleştiri yapalım. Hayatımızda Kur'ân'ın yerini tespit edelim. Ticari hayatımızda, miras paylaşımında, gözlerimizi haramdan sakındırmada kendimizi gözden geçirelim.

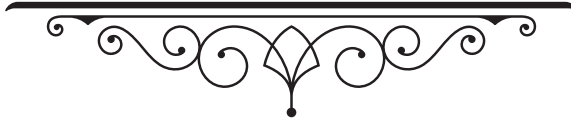
Bugün ticari hayatta ne kadar müslümanız? Ortaklık yapan ve başarısız olup ayrılan birçok kardeşimizin sonunda arkadaşlıklarının da bozulduğuna şahit oldum. Sorduğumda birbirlerini suçluyorlar. "O şöyle dedi, ben böyle dedim. O dediğini yapmadı vs. "Peki ispatı var mı söylediklerinizin?" "Yok." "Neden?" "Çünkü yazmamışlar." Hâlbuki Rabbimiz Bakara sûresinin 282. âyetinde genişçe bu konuya yer vererek bizlere açıklıyor. Bu âyet hayatımıza nazil oldu mu? Borç aldığımızda veya verdiğimizde yazabiliyor muyuz? Ya da yazmak isteyen kardeşimize karşı tavrımız ne oluyor? Bugün ortaklık yapıp araları açılan kardeşlerimizin temel problemi bu âyetin hayatlarına nazil olmayışıdır. Gelin bu âyetler bize de nazil olsun. Neşimize dokunsa da uygulayalım. Hayatımızdaki bereketine şahit olalım.

Kur'an'ın Anlamıyla Buluşmak Platformunun ANAR'a yaptırdığı anket sonuçları bize acı gerçeği gösteriyor, ülkemizde yaşayan müslümanların Kur'an'a ilgisini çok net ortaya koyuyor. İşte anketten konumuzla ilgili sonuçlar:

"Araştırmaya katılanların yüzde 24'ünün Türkçe mealin tamamını okuduğu, yüzde 76'sının da okumadığı tespit edildi. Meal okuyanların yüzde 67'si Kur'an'ı daha iyi anlamak için meal okuduğunu vurguladı.

Araştırmada sorulan "Kur'an-ı Kerim mealini ne zaman okursunuz?" sorusuna yüzde 52,8'i fırsat buldukça, yüzde 25'i çok seyrek okurum, yüzde 17,9'u mübarek gecelerde derken, sadece yüzde 4,9'u düzenli olarak okuduğunu ifade etti. Bu durumda, Türkiye'de Kur'an-ı Kerim mealini devamlı ve düzenli okuyan yaklaşık yüzde 5'lik bir kesim olduğu bulgusu tespit edildi."

KUR'ÂN BİZE NAZİL OLURSA...

Kur'ân'ın,

Nazil olduğu şehir Mekke, "şehirlerin anası" olmuş,

Nazil olduğu Abdullah'ın yetimi, "âlemlere rahmet" kılınmış.

Nazil olduğu ay, "on bir ayın sultanı,"

Nazil olduğu gece, "bin aydan, otuz bin geceden daha hayırlı" olmuş.

Yetiştirdiği ilk nesli yıldızlar gibi parlatan, yirmi üç yılda dünya sahnesinde söz sahibi kılan, içlerinde şüpheye yer bırakmayan, muhatabını esfel-i safilinden (aşağıların aşağısından) alıp, ahsen-i takvime (en güzele) aslına döndüren bu kitap, benim dünyama nazil olursa değerim ne olur?

O ilk neslin eşkıyasını evliya yapan bu kitap değil miydi? Kendi çocuğunu diri diri toprağa gömenleri dünyanın adalet mümessili haline getiren bu kitap, bizi neden değiştirmiyor? Değiştirmiyorsa suç kitapta mı yoksa onu yüzüne okuyan, sadece ölülerine sevap gönderme adına okuyup, ölü kitap haline getiren, mübarek gecelerde kendini biraz rahatlatmak için okuyan bizlerde mi? Sakın bu yazdıklarım yanlış anlaşılmasın. Bunları tenkit ederken bunlar yapılmasın demiyorum. Okumanın sadece buna indirgenmesi nedir sözüm.

İlk neslin okuduğu gibi okursak, bizde neler değişecek hep birlikte göreceğiz. Onların okuyup da anlamadığı, anlayıp da yaşamadığı, anlayamayıp da ehl-i zikre sormadığı bir âyet var mıdır acaba? Onlardan öğrendiğimiz edele Kur'ân'a muhatap olursak, o bizi de kendi boyası ile boyayacak. Bizdeki hastalıkları tedavi edecek. Ahlakımızı inşa edecek. Böylece yeryüzünde akan kanlar duracak ve insanlar yeniden huzura, sükûna ve mutluluğa kavuşacak. Bunun anahtarı, şifresi elimizde. Kitaplığımızda veya masamızın üzerinde. Sadece ona uzanmak, elimize almak, dokunmak ve kapağını açıp ondan faydalanmak kalıyor bize.

Ne dersiniz hemen kendimize bir iyilik yapsak. Kitabımızı raftan indirsek, elimize alsak ve ondan ve onu bizlere inzal buyuran Rabbimizden özür dileyerek okumaya başlasak.

Hemen şimdi, ertelemeden!

Daha sonra ya da yarın dediğimizde o gün hiç gelmeyecek biliyor musunuz? Hem siz, hiç yarının yemeğini yiyen, yarının suyunu içen, yarının oksijenini teneffüs edenı gördünüz mü?

Haydi, gelin bu niyetle şimdi başlayalım okumaya. Çekelim besmeleyi, O'nun adıyla okumaya başlayım. Bugün işte bizim doğum günümüz olacak. Kur'ân'la tanıştığımız güne bir tarih koyalım. Geriye dönüp baktığımızda kendimizde çok şeyler bulacağız. Kur'ân'sız geçen günlerimize yanacağız. Yanacağız ve kendimize yaptığımız kötülük için ağlayacağız. Yarın mahşerde yanmamak ve ağlamamak için bugün ağlamak bizim dirilişimiz olacaktır.

Ne mutlu kitabıyla arasını düzelterip, onunla dirilenlere!

KUR'ÂN ÖĞÜT ALINMASI İÇİN KOLAYLAŞTIRILMIŞTIR

"Andolsun ki, biz, Kur'ân'ı düşünüp öğüt almak için kolaylaştırdık, hani düşünüp öğüt alan (yok mu)?" (Kamer, 17)

Allah^(cc) Kur'ân'ı kullarının anlayabileceği dilde ve özellikle gönderdi. En cahilinden, en âlimine kadar herkesin anlayış seviyesine uygun bir hitapta bulundu. Muhatap aldığı toplum onu anlayamamaktan şikâyet etmedi. Ona karşı olanlar kendi kurulu düzenlerinin bozulmasından dolayı rahatsızlık duydular.

Bugün Kur'ân'ın muhatabı olan bizlerin problemi önyargılarımızdır. Nereden sirayet ettiyse bu hastalık, "okuyacağım, ama ben anlayamam" deniyor.

Hiç denedin mi?

Bu zamana kadar ondan kaç sûre okudun da anlayamadın?

Baştan sona hiç okudun mu?

Okumadıysan bu önyargı nereden geliyor?

Bunlar sana şeytanın tuzağı olmasın. Tabi buna avukatlık yapacak, şeytanın içimizdeki bir de dostu var: Nefsimiz.

“Anlayamazsın. Okuma!” der.

Neden? Okursan Rabbini tanıyacaksın. Okursan kendini tanıyacaksın. Okursan nefsin ve şeytanı tanıyacaksın. Ve onların esaretinden kurtulacaksın. Okuma ki esirliğe devam edesin. Şeytan böyle ister, terbiye edilmemiş nefis onun avukatlığını yapar. Öyleyse biz onlara muhalefet ederek işe başlayacağız. Okuduğumuzda ne kadar yanıldığımızı ve geç kaldığımızı göreceğiz.

Bu konuda öyle güzel örnekler var ki. Bunlardan birini sizinle paylaşmak istiyorum: Hacda tanıştığım bir arkadaşım hikâyesi. Fanatik Fenerbahçeli olan Sadık kardeşim, Medine-i Münevvere’de bile takımının forması ve şapkasıyla dolaşıyordu. Hac boyunca aynı gruptaydık. Yaptığımız bütün sohbetlere katılıyordu. Okuduğum âyetleri ve anlattığım hadis-i şerifleri ilgiyle dinliyordu. Bir gün dedi ki:

“Hocam bu anlattıklarınızı nereden bulabilirim?”

“Bunlar, Kur’ân âyetleri ve bir kısmı da Sevgili Peygamberimizin mübarek sözleridir,” dedim. Bunun üzerine bu anlatılanlardan çok etkilendiğini, okumak istediğini söyledi. O kardeşime bir Kur’ân meali ve Hadis kitabı tavsiye ettim. Okuması için onu teşvik ettim:

“Bu güzel hevesiniz havalimanında kalmasın. Birçok kardeşimiz buradaki duygu ve düşüncelerini evlerine kadar götüremediler” dediğimde:

“Hocam sen beni tanıyamamışsın. Bu ağızdan söz bir kere çıkar. Allah nasip ederse, ülkemize döndüğümde ilk işim Allah’ın kitabını anlamak için okumak olacak. Hacdan öncesi ile sonrası farklı olacak. Ben Rabbime söz verdim. Bundan böyle O’nun istediği gibi bir kul olacağım. O’nun yolu da anladım ki O’nun kitabını okuyup anlamaktan geçiyor,” dedi. Kendisine alması gereken

mealini, hadis kitabının ve ona faydası olacak bazı kitapların isimlerini yazarak verdim.

Hac günlerimiz sona erdi, ÷lkemize döndük. Aradan birkaç gün geçti. Sadık Bey aradı:

“Hocam tavsiye ettiğiniz kitapları aldım. Okumaya başladım. Çok heyecanlıyım. Bazı anlayamadığım kelimeler var. Zaman zaman sizden yardım almam gerekiyor. Yardımcı olur musunuz?”

Sadık kardeşimin bu telefonu beni çok memnun etti. O günlerde aldığım en sevindirici haberdirdi. Bundan sonra günlük görüşmelerimiz devam etti. Neredeyse her gün arıyor ve anlayamadığı kelimeleri ve konuları soruyordu. Sordukça öğreniyor ve sevinci sesinden anlaşılıyordu. Derken beklenen gün geldi. Sadık Bey Kur'ân mealini bitirdi. O gün söylediği cümle hala kulaklarımda çınlıyor. Bu satırları okuyan birçok kardeşime de ibret olacak cümlelerdi. Şöyle diyordu Sadık Bey:

“Vallahi hocam otuz sekiz sene ot gibi yaşamışım. Bana Kur'ân'ın mealini de okusam anlayamayacağımı söylemişlerdi. Hem bunu söyleyenler hem de ben gerçekten yanılmışız. Bu zamana kadar yanlış düşünmüşüz. Rabbim bizleri affetsin. Kur'ân bana neler öğretti neler. Evimde ve iş yerimde gündemim değişti. Bundan böyle gündemimizi Rabbimiz belirleyecek. Cuma günlerinde iş yerimi kapatıyorum. Elemanlarıma Cuma namazına gitmeleri için tavsiyede bulunuyorum. O saatte kesinlikle çalıştırmıyorum. Allah^(cc) sizlerden razı olsun. Bundan sonra çevremdekilerin Kur'ân'la barışmaları için çalışacağım.”

Rabbimiz herkesin anlayabileceği örneklerle meseleleri anlatıyor. Bizlere öğüt veriyor.

Okumadan ondan nasıl faydalanacağız?

O bizim kılavuzumuz. Hayat kitabımız. Rehberimiz. Rabbimiz kolaylaştırmış. Bize düşen, okuyup gereğince yaşamak. “Anlayamayız” yalanıyla kendimizi kandırmamalıyız. Bu kendimize